

..מנחם בגין נראה כאן כאדם קנאי, קפוא, שאינו מסוגל לשנות את עמדותיו

הקודמות - דיין מעורר זילזול ושינאה - אריק שרון נחשב כמטורף...

לבד בקאהיר

ה רגשה מוזרה - להיות הישראלי היחידי בקאהיר, במצריים כולה. (מבחינה טכנית, אין זה נכון לגמרי. ישנה מישלחת ישראלית זעירה, שנותרה כאן אחרי השעיית השיחות בוועדה הר צבאית הישראלית-מצרית. אך מישלחת זו יושבת לה, סגורה ומסוגרת, בארמון סדר רה, בשכונת הליופוליס, הרחק ממרכז העיר. אין קשר טלפוני עימה. אפילו הק הישרי בין הארמון ובין מרכזי השלטון - מקולקל. גם מצרים בכירים מתפלאים, כשאני מספר להם כי מישלחת זו עדיין נמצאת בעיר. בראש המישלחת עומד אלוף-מישנה היכל. (חסנין הייכל שלנו, כפי שקרא לו עזר וייצמן.)

להיות לבד בקאהיר - פירושו להיתקל בדידות מופגנת ובהערכות פסימיות, בה בעת תיקוה לשלום ובדיברי ביקורת על ממשלת-ישראל.

להיות לבד בקאהיר - פירושו להי שאל בלי הרף, מפי אנשי-שילטון בכירים ונהגי-מונית, עיתונאים וזכניות: מה חר שב בגין? מה קורה בינו ובין עזר וייצמן? מה יקרה אם תיכשל היוזמה הטיס טורית של הנשיא סאדאת?

להיות לבד בקאהיר - פירושו להיקרע בין שימחה ועצב. שימחה על עצם ה יכולת להיות כאן בשעה זו, ולהתקבל בידידות כה רבה, למרות המצב המדיני. עצב הנובע מן ההרגשה, המלווה אותך מבוקר עד ערב, כי הגה החוט הדק של

השלום נשמט מבין האצבעות, ואולי אני מחזיק כאן, ברגע זה, בקצה קצהו, לפני שהוא ייעלם כליל.

להיות לבד בקאהיר - פירושו לשבת כאן, בקומה ה-19 של מלון שרתון, להשר קיף מבעד לחלון, בעת הכתיבה, על ה יופי עוצר-הנשימה של קאהיר הלילית, על מאות האורות המשתקפים במי הני לוס, על הארמונות המוארים ועל מיגדלי קאהיר התמיר המתנשא לפני החלון. מראה קסום, המעלים את סימני הזיקנה והתור נחה המתגלים באור האכזרי של היום.

עי הדוכנים ברחובות מונחים, בין עיתונים וספרים ערביים, עותקים של סיפרון שיצא זה עתה לאור: לקטים מובחרים מין הספרות העברית החדשה, בתרגום ערבי. השם ישראל מופיע בבהר לטה על עטיפת הסיפרון, בערבית ובי אנגלית, והתמונות של אהרון מגד, יורם

קניוק, אברהם שלונסקי, משה שמיר ואחר רים מופיעות לצד סיפוריהם ושיריהם. הדברי נראה טבעי לגמרי. היתכן סימן מובהק יותר למציאות של שלום? אני מרים את שפופרת הטלפון. האם אני יכולה לעזור, אדוני? שואל הקול

מאח

אורי אבנרי

העדין של המרכזנת המצרית. כן, אני מבקש מיספר בתל-אביב. תוך חמש דקות אני מדבר עם סמדר, מזכירת המערכת, ברחוב גורדון. לפני כן עמלתי למעלה משעה כדי לקבל מיספר בקאהיר.

כשאני מספר על כך לאחד מאנשי השילטון הבכירים ביותר במצריים, הוא נדהם. מה, באמת? אפשר לדבר עם תל-אביב בטלפון? "

אל-אהארם מפרסם ידיעה שיגרתית על שתי פגישות שהיו אמש לשר-המדינה לענייני חוץ, בוטרסו ראלי. האחת עם שר ריר מצריים בדאר-אל-סלאם, השניה עם העיתונאי הישראלי אורי אבנרי, חבר-הכנסת לשעבר.

גם זה נראה טבעי. אך חזות השלום היא פריכה, שברירית.

אל תשלה את עצמך, אמר לי סגן עורך אל-אהראם, אם מקבלים אותך בי לבביות כה רבה, זה מפני שמכירים אותך ואת דיעותיך. היה להן פירסום רב בכלי התקשורת כאן. אילו היו באים עכשיו עיתונאים אחרים מישראל, הם לא היו מתקבלים בסבר פנים יפות. יש כאן רוגו רב על עמדת הממשלה הישראלית.

בחוגים העוקבים אחרי העיתונות יש גם רוגו רב על הכתבות שכתבו העיתונאים שהיו כאן, עם שובם ארצה. הכתבות הר אינסופיות על העוני המחרדי, ההידר דרות, ההתמוטטות הטכנית ואי-היעילות יצרו כאן מישקע מר. בוודאי, יש לנו בעיות, טוענת עוטף היפה, הרוח החיה בלישכת העיתונות, אבל האם זוהי כל האמת? האם אין כאן יופי מאמץ, התי קדמות? הם באו הגה וראו רק את הרע!

..וייסמאן והמאפיה

ה ישראלי המסקרן את המצרים יותר מכל אדם אחר הוא עזר וייצמן. פשוט אין שיחה רצינית עם מצרי. מבלי ששמו של וייסמאן יעלה במוקדם או במאוחר.

וייצמן, שהיה כאן אלמוני לפני חצי שנה, כבש את לב המצרים. הוא נראה יותר ויותר כמדינאי הישראלי הרציני ביותר, האישי המבין את גודל השעה והי (המשך בעמוד 20)